

Előszó

Lelkéből ír... ahogyan olvasom Zágonyi Mónika verseit, apró prózáit, szabadra eresztett költeményeit, úgy erősödik bennem sorról sorra, írásról írásra az érzés; lelkéből ír, és lelkek felé szól.

Minden versére jellemző a fegyelmezett, könnyed ritmustartás, a szinte gyermekversekké érlelt emberi, csöndesen mosolygó érzésvilág, és a mögöttük rendre megcsillanó, mélyen érző nő. Ugyanakkor megfognak, belülré visznek kimunkált, mégis természetes rímei, ezek nyugodt, tiszta dallama. Minden itt olvasott írásában a természeti képek széles változatosságával, ezer színnel és hatással teszi sajátjává azt a világot, amelyben versről versre, írásról írásra fogalmazza meg önmagát. Úgy válnak történetének szereplőivé a Nap, a felhők, a csillagok, hogy együtt játszik velük az olvasó; úgy gördülnek talpunk alatt a kavicsok, csobbannak a vizek, hogy az ő világait járjuk, Mónika valóságát. Belső ritmusai lágyan ringatnak a történetekbe, az álmok és ébrenlétek színes változásai utaztatnak érzelmek lankáin; nem erővel, finoman lendítve völgyből hegyek, és újra völgyek felé. Kedveli az ölelkező rímek belső varázsát, befejezett gondolatainak erejét; visz verseiben szinte fejezetről fejezetre, hogy kis regényekké fogalmazódjanak a forma által történetei.

Természetesen jelennek meg vágyainak képi megfogalmazásai; szinte filmszerűen vezet, de lélektől lélelig visz úgy, hogy az olvasó maga is szereplővé válik ezekben a mikrovilágokban, miközben a költő egy pillanatra sem engedi el a kezét. Ahol egy-egy témát több megoldásban is megközelít, ott is a finom arányok tartásával kezeli az út keresését, és végig biztonságban érzi magát az olvasó: megcsillan a megoldás, ha néha keserű is, de győz a szív.

Minden írása csöndes kitarulkozás, finoman rezgő önvallomások sora, amelyben saját kétségeit nem az olvasó terheként fogalmazza meg; vívódásaiban akkor is ott a bizonyosság lelke legmélyében, alapvető igazságaiban, ha kérdések során jut el akár csak a legapróbb válaszig.

Szabad verseiben a gondolati kötöttség, ahogyan azt kell, egy ívvel mesél, eszközeivel megfesti az általa látott, érzett világot és úgy ad tanulságot, hogy a költői könnyedség ragadja magával az olvasót.

Rövid prózáiban is versek csendülnek a megfogalmazott gondolatok által, gazdag eszközeivel, igényes szókinccsével felülemel a próza száraz világán, személyes élménnyé teszi apró meséit.

Négysorosaiban színes villanásokkal emel ki a valóból; saját világának apró, de kifejező szeleteibe enged bepillantást. Ezekben a versekben leginkább a kifejezés vágya, ereje, lendülete visz megértő, csendes mosolyig; az a felismerés, hogy lám, így is lehet érezni, értékelni a világot. Ha olvasom, egyre inkább megépül bennem az érzés; csak így érdemes.

Mónika versei, írásai úgy váltak csendben élménnyé bennem, hogy azt éreztem, nem hatni akartak, csak mesélni kicsit önmagáról, az érzéseiről, saját színes, apró csodákkal, emberi félelmekkel teli világáról. Talán éppen ezért tudott bennem mégis úgy hatni, ahogyan az igazán mély beszélgetések, amikor az olvasó, az ember úgy érzi: úgy kaptam valamit, ahogyan a lelkem legmélyén szerettem volna mindig is. Csöndesen, szépségekkel, belső felismerésekkel, színesen.

Aki ezt a könyvet a kezében tartja, sokkal többet fog most, mint egy verseskötetet. Utazásra indul a költővel és belső önmagával, és ahogyan a kötet címe is mondja, ezen az úton a szelíd fény ereje viszi majd végig. Színekre, fényekre bontó és újjáépítő Napvihar.

Hepp Béla

Dallamod

(Répánszky Máriának)

Otthonodba hó-takarta út vezet...
Vadvirág-kehelybe szürke köd szítál;
énekiem csitítja így a téli táj...
Végtelenbe szótt e hang veled.

Dallamod teremti most a perceket;
mozdulatba rejtve holt idő a múlt,
zúg a szél, s a hó a jégtükörré hullt...
(gondolat cipelte árnyakat fedett).

Hajnal és derű... a holnap így köszönt...
Álmaim vigyázza csöndre írt zenéd,
sóhajom (tudom) te mindig értenéd;
csillagot feszít az éj az égre fönt.

Ragyogj felém...

Szürke, mozdulatlan árny
megannyi, füstbe vándorolt szavam...
Szeretni kéne, vagy talán
csak álmodozni egymagam.

Sóhajomba fért a fagy,
s a fákra zúzmarát lehelt a tél;
a hófehér remény Te vagy,
s csak fújja dallamát a szél...

Csillogás... talán befér
a szűk, lyukásra nyútt zsebem falán;
ha engedem, hogy átölelj,
az életem lehetsz csupán.

Lassan érkező magány;
a fájdalom feszíti szét a szót...
Oh... mondd... az érzés m'ért talány?
Ragyogj felém egy cseppnyi jót...

Nyári randevú

Csak én, csak ő, csak egy pohár,
s a gyöngyöző, ezüst vizem...
Csak egy mosoly, csak egy talány;
szeret vajon, vagy úgy hiszem...?

Csak egy csodás reménysugár,
az esti fényre libbenő...
Kacsint a Hold... ragyogva vár
a csókra itt e gyöngye nő,

s a kézfogás, a sejtelem,
mit őriz óh, a szív belül
igaz talán, s az érzelem
titokra törve felhevül,

s a láng ölel meg, azt hiszem,
de nézd... igen, csak álmodom...
Előttem ő s a hús vizem;
talán ma elvarázsolom...